

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28.05.2020, sen. zn. 29 NSČR 94/2018, ECLI:CZ:NS:2020:29.NSČR.94.2018.1

Číslo: 21/2021

Právní věta: Jde-li o obtížně ocenitelný majetek, jehož ocenění pro účely soupisu znalci zadá insolvenční správce bez žádosti věřitelského výboru, aniž by takovému postupu bránily skutečnosti uvedené v § 219 odst. 3 části věty za středníkem insolvenčního zákona, lze takto vzniklý náklad na znalečném hradit z majetkové podstaty bez dalšího zkoumání účelnosti využití znalce a bez předchozího souhlasu věřitelského výboru ve smyslu § 39 odst. 3 insolvenčního zákona. Jde-li (naopak) o obtížně ocenitelný majetek, jehož ocenění pro účely soupisu zadá insolvenční správce znalci bez žádosti věřitelského výboru, ačkoli lze důvodně předpokládat, že náklady na ocenění majetku znalcem budou vyšší než přínos pro majetkovou podstatu získaný tímto způsobem jeho ocenění, lze takto vzniklý náklad na znalečném hradit z majetkové podstaty jen při splnění podmínek uvedených v § 39 odst. 3 insolvenčního zákona.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 28.04.2020

Spisová značka: 29 NSCR 94/2018

Číslo rozhodnutí: 21

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Insolvenční řízení, Insolvenční správce, Oceňování majetku, Znalecký posudek

Předpisy: § 219 IZ ve znění od 20.07.2009

§ 302 IZ ve znění od 01.07.2017

§ 39 IZ ve znění od 01.01.2008 do 31.05.2019

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání insolvenčního správce dlužníka zrušil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 2. 2018 a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením ze dne 20. 12. 2017, Městský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“):

[1] Schválil konečnou zprávu ze dne 5. 9. 2017, zveřejněnou v insolvenčním rejstříku dne 8. 11. 2017 (B-51) [dále jen „konečná zpráva“], ve znění:

Celkové příjmy majetkové podstaty činí 155 211 Kč (z toho zpeněžení movitých věcí 115 000 Kč, zůstatek na účtu 1 530 Kč, ostatní příjmy 18 681 Kč, záloha složená dlužníkem na náklady řízení 20 000 Kč).

Celkové výdaje z majetkové podstaty činí 114 424 Kč [z toho odměna správců celkem 72 600 Kč včetně daně z přidané hodnoty, hotové výdaje správců celkem 3 967 Kč (poštovné odděleného správce 78 Kč, poštovné správce 400 Kč, cestovné správce 3 489 Kč), náklady za vedení účetnictví 7 260 Kč (schválené soudem), bankovní poplatky 465 Kč, náklady spojené s daňovou kontrolou 20 000 Kč včetně daně z přidané hodnoty (schválené soudem), neuhrazená daňová povinnost 7 712 Kč].

Předpokládané náklady spojené se zrušením konkursu činí 2 420 Kč.

Zůstatek finančních prostředků majetkové podstaty určených k rozdělení mezi věřitele v rozvrhovém usnesení činí 40 787 Kč (bod I. výroku).

[2] Určil odměnu insolvenčního správce ve výši 72 600 Kč včetně daně z přidané hodnoty, s tím, že z této částky:

a/ odměna oddělené správkyně JUDr. Ing. L. K. (dále jen „L. K.“) činí 1 210 Kč včetně daně z přidané hodnoty;

b/ odměna insolvenčního správce JUDr. J. Š. (dále též jen „J. Š.“) činí 71 390 Kč včetně daně z přidané hodnoty (bod II. výroku).

[3] Schválil vyúčtování hotových výdajů insolvenčního správce, s tím, že:

a/ hotové výdaje L. K. činí 78 Kč;

b/ hotové výdaje J. Š. činí 3 889 Kč (bod III. výroku).

2. K odvolání J. Š. Vrchní soud v Praze v záhlaví označeným rozhodnutím potvrdil usnesení insolvenčního soudu v bodě I. výroku.

3. Odvolací soud – cituje § 39 odst. 3 a § 304 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) – dospěl shodně s insolvenčním soudem k závěru, že insolvenční správce měl požádat insolvenční soud (který vykonával působnost věřitelského výboru) o souhlas se znaleckým oceněním skladových zásob pneumatik a kosmetiky a s celostátní inzercí v denním tisku, což neučinil. Přitom takto vynaložené náklady činily částku 70 559 Kč. Přisvědčil insolvenčnímu soudu i v tom, že vzhledem k rozsahu a náročnosti oceňování kosmetického zboží, nutnosti provést finančně náročné testy jeho zdravotní nezávadnosti a obtížné prodejnosti tohoto zboží nelze považovat využití služeb znalce za účelné.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti usnesení odvolacího soudu podal J. Š. dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena. Konkrétně jde o otázku, zda činnost spočívající v ocenění pneumatik a kosmetiky a v inzerci prodeje takových komodit patří k činnostem, ke kterým je insolvenční správce povinen ve smyslu § 39 odst. 2 a 3 insolvenčního zákona, a zda k zadání této činnosti jiným osobám na účet majetkové podstaty je povinen vyžádat si souhlas insolvenčního soudu, respektive věřitelského

výboru.

5. Odvolacímu soudu vytýká dovolatel nesprávné právní posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.) a požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího (případně insolvenčního) soudu zrušil a věc vrátil příslušnému soudu k dalšímu řízení.

6. Dovolatel namítá, že odvolací soud posoudil nesprávně jeho nárok na náhradu nákladů vynaložených na zpeněžení majetku náležejícího do majetkové podstaty. Tvrdí, že vzhledem k systematickému zařazení lze § 39 odst. 3 insolvenčního zákona aplikovat pouze na náklady na činnosti, k nimž je insolvenční správce povinen ze zákona nebo na základě rozhodnutí insolvenčního soudu. K tomu odkazuje na „rozhodnutí 2 VSPH 420/2012“ (jde o usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 9. 2012, sen. zn. 2 VSPH 420/2012). Dále dovolatel obhájí účelnost vynaložených nákladů (znalečného v částce 9 862 Kč za ocenění pneumatik, znalečného v částce 18 489 Kč za ocenění kosmetiky a nákladů na inzerci v částce 42 208 Kč). Zdůrazňuje, že postupoval podle § 219 odst. 3 a 5 insolvenčního zákona, když ocenění předmětných věcí bylo nezbytné pro jejich zpeněžení a insolvenční správce s právním vzděláním není schopen kvalifikovaného ocenění. Dodává, že vytýkaným postupem se mu podařilo dosáhnout úspory za skladování a s ohledem na délku a složitost insolvenčního řízení je zcela nepřiměřené, aby jeho odměna (po odečtení sporných nákladů) činila pouze 831 Kč.

III.

Přípustnost dovolání

7. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2. článku II části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

8. Dovolání v dané věci je přípustné podle § 237 o. s. ř., když pro daný případ neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř., vypočtených v § 238 o. s. ř., a v posouzení dovoláním předestřené otázky jde o věc neřešenou.

IV.

Důvodnost dovolání

9. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají. Nejvyšší soud se proto - v hranicích právní otázky vymezené dovoláním - zabýval správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

10. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

11. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

12. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona:

§ 39 (ve znění účinném od 1. 1. 2008 do 31. 5. 2019)

(1) Věřitelé jsou oprávněni se souhlasem insolvenčního soudu na základě rozhodnutí věřitelského výboru poskytnout insolvenčnímu správci zálohu k úhradě jeho výdajů, a to i opětovně. Při poskytnutí zálohy se určí podmínky jejího vyúčtování; určit lze též účel, na který

má být záloha vynaložena.

(2) Náklady na činnosti, ke kterým je insolvenční správce povinen podle zákona nebo podle rozhodnutí insolvenčního soudu, jsou zahrnuty v jeho odměně a nese je ze svého. Výjimečně může splnění těchto činností zadat jiným osobám na účet majetkové podstaty se souhlasem insolvenčního soudu a věřitelského výboru; tím nejsou dotčeny jeho povinnosti ani odpovědnost podle tohoto zákona.

(3) Náklady insolvenčního správce spojené s využitím právních, ekonomických a jiných specializovaných odborníků lze hradit z majetkové podstaty, jen je-li jejich využití účelné vzhledem k rozsahu a náročnosti insolvenčního řízení a jsou-li předem schváleny věřitelským výborem.

§ 219 (ve znění účinném od 20. 7. 2009)

(1) Součástí soupisu je i ocenění provedené insolvenčním správcem, který přitom vychází z údajů v účetnictví dlužníka nebo v evidenci vedené podle zvláštního právního předpisu a z dalších dostupných informací. Ocenění se nepromítá do účetnictví dlužníka.

(2) Požaduje-li to věřitelský výbor, provede se ocenění znalcem, za předpokladu, že to věřitelský výbor finančně zajistí.

(3) Ocenění obtížně ocenitelného majetku může insolvenční správce zadat znalci i bez žádosti věřitelského výboru; to neplatí, lze-li důvodně předpokládat, že náklady na ocenění majetku znalcem budou vyšší než přínos pro majetkovou podstatu získaný tímto způsobem jeho ocenění.

(4) Je-li uplatněno právo na uspokojení přihlášené pohledávky ze zajištění nebo má-li být majetková podstata zpeněžena podle § 290 nebo 292, insolvenční správce zadá znalci ocenění hodnoty zajištění a v případě podle § 290 nebo 292 ocenění hodnoty zpeněžovaného majetku vždy; odstavec 3 se použije přiměřeně.

(5) Při ocenění podle odstavců 1 až 4 se majetek oceňuje obvyklou cenou. Postup podle odstavců 1 až 4 se neuplatní, byl-li ustanoven znalec podle § 153 odst. 1.

V této podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení § 39 a § 219 již v době, kdy insolvenční správce hradil náklady na inzerci a znalečné (v roce 2016).

§ 302 (ve znění účinném od 1. 7. 2017)

(1) V závěru zpeněžení majetkové podstaty insolvenční správce předloží insolvenčnímu soudu konečnou zprávu. Předložení konečné zprávy nebrání, jestliže

a/ dosud nejsou ukončeny incidenční spory, pokud jejich výsledek nemůže podstatně ovlivnit závěr konečné zprávy,

b/ se nepodařilo zpeněžit všechny majetek náležející do majetkové podstaty, pokud dosud nezpeněžený majetek může být z majetkové podstaty vyňat.

(2) Konečná zpráva insolvenčního správce musí podat celkovou charakteristiku jeho činnosti s vyčíslením jejich finančních výsledků. Konečná zpráva musí obsahovat zejména

a/ přehled pohledávek za majetkovou podstatou a pohledávek jim na roveň postavených,

které insolvenční správce již uspokojil a které ještě uspokojit zbývá,

b/ přehled výdajů vynaložených v souvislosti se správou majetkové podstaty se zdůvodněním výdajů, které nejsou obvyklé,

c/ přehled zpeněžení majetkové podstaty s výsledkem, jehož bylo dosaženo,

d/ uvedení majetku, který nebyl zpeněžen, s odůvodněním, proč k tomu došlo,

e/ výsledky částečného rozvrhu, pokud k němu došlo,

f/ přehled plnění zajištěným věřitelům s promítnutím do rozvrhu,

g/ přehled jednání a právních úkonů, významných pro průběh insolvenčního řízení.

(3) Konečná zpráva insolvenčního správce musí vyústit ve vyčíslení částky, která má být rozdělena mezi věřitele, a v označení těchto věřitelů, s údajem o výši jejich podílů na této částce.

(4) Ke dni sestavení konečné zprávy sestaví insolvenční správce účetní závěrku.

(5) Konečná zpráva se předkládá pouze na elektronickém formuláři, jehož náležitosti a formát stanoví prováděcí právní předpis.

V této podobě, pro věc rozhodné, platilo ustanovení § 302 insolvenčního zákona již v době podání konečné zprávy (5. 9. 2017) a později nedoznalo změn.

13. Ze skutkových reálií této věci plyne, že dovolatel předložil insolvenčnímu soudu konečnou zprávu ze dne 5. 9. 2017, kterou insolvenční soud přezkoumal (§ 304 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona) a schválil usnesením ze dne 20. 12. 2017, vydaným bez nařízení jednání (§ 304 odst. 5 insolvenčního zákona), když dlužník ani žádný z věřitelů nepodali proti konečné zprávě námitky. Insolvenční soud neschválil výdaje v celkové výši 70 559 Kč, které insolvenční správce uhradil za vyhotovení znaleckých posudků k ocenění kosmetického zboží (znalečné 18 489 Kč) a pneumatik (znalečné 9 862 Kč) a dále za inzerci těchto položek v Hospodářských novinách (42 208 Kč). Odvolací soud postupu insolvenčního soudu přisvědčil a shodně s insolvenčním soudem vytkl dovolateli nedostatek předchozího souhlasu insolvenčního soudu (§ 39 odst. 3 insolvenčního zákona), který v tomto insolvenčním řízení vykonává působnost věřitelského výboru (§ 66 odst. 1 insolvenčního zákona). Odvolací soud neměl za splněný ani další předpoklad k úhradě nákladů insolvenčního správce z majetkové podstaty podle § 39 odst. 3 insolvenčního zákona, kterým je účelnost využití znalce.

14. Odvolací soud v dané věci aplikoval § 39 odst. 3 insolvenčního zákona. Dovolatel však namítá, že postupoval podle § 219 odst. 3 a 5 insolvenčního zákona, který u obtížně ocenitelného majetku preferuje ocenění soudním znalcem. Právě posouzení vzájemného vztahu § 39 odst. 2 a 3 a § 219 odst. 3 insolvenčního zákona a odpověď na otázku, zda a které z těchto ustanovení lze v projednávané věci aplikovat, je pro výsledek dovolacího řízení určující.

15. Na tomto místě Nejvyšší soud podotýká, že jako východiska, na nichž spočívá i jeho rozhodovací činnost (srov. např. rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 15. 10. 2008, sp. zn. [31 Odo 495/2006](#), uveřejněný pod číslem 45/2009 Sb. rozh. obč.), přejímá závěry formulované k výkladu právních norem Ústavním soudem již ve stanovisku jeho pléna ze dne 21. 5. 1996, sp. zn. [Pl. ÚS-st. 1/96](#), uveřejněném pod číslem 9/1997 Sbírkou nálezů a usnesení Ústavního soudu. Tam Ústavní soud vysvětlil, že vázanost soudu zákonem neznamenaá bezpodmínečně nutnost doslovného výkladu aplikovaného ustanovení, nýbrž zároveň vázanost

smyslem a účelem zákona. V případě konfliktu mezi doslovným zněním zákona a jeho smyslem a účelem je důležité stanovit podmínky priority výkladu *e ratione legis* před výkladem jazykovým, podmínky, jež by měly představovat bariéru možné libovůle při aplikaci práva. Tamtéž Ústavní soud dodal, že smysl a účel zákona lze dovodit především z autentických dokumentů vypovídajících o vůli a záměrech zákonodárce, mezi něž patří důvodová zpráva k návrhu zákona (uvědomuje si skutečnost, že ze souhlasu zákonodárce s osnovou návrhu lze pouze presumovat i jeho souhlas s jejími důvody), a dále z argumentace přednesené v rozpravě při přijímání návrhu zákona. Smysl a účel zákona lze dále dovodit z pramenů práva. Při aplikaci právního ustanovení je nutno prvotně vycházet z jeho doslovného znění. Pouze za podmínky jeho nejasnosti a nesrozumitelnosti (umožňující např. více interpretací), jakož i rozporu doslovného znění daného ustanovení s jeho smyslem a účelem, o jejichž jednoznačnosti a výlučnosti není jakákoli pochybnost, lze upřednostnit výklad *e ratione legis* před výkladem jazykovým.

16. Ve zvláštní části důvodové zprávy k vládnímu návrhu insolvenčního zákona, který projednávala Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky ve svém 4. volebním období 2002 - 2006 jako tisk č. 1120, se k § 39 osnovy uvádí, že „Ustanovení § 39 odst. 1 upravuje stejně jako ve stávajícím zákoně o konkursu a vyrovnání možnost poskytnout správci zálohu. Ustanovení § 39 odst. 2 osnovy postihuje (jako obecně nežádoucí) praxi, kterou správce přenáší za úplatu na jiné osoby výkon těch činností, pro jejichž zvládnutí byl do funkce ustanoven, přičemž tak činí nikoli na úkor své odměny, nýbrž na úkor majetkové podstaty, a tudíž v konečném důsledku na úkor věřitelů. S dílčími zpřesněními jde o obdobu stávajícího § 8 odst. 3 poslední věty zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“).“

17. Z důvodové zprávy je tak patrna snaha zákonodárce eliminovat případy, kdy bude insolvenční správce zadávat třetím osobám a na vrub majetkové podstaty činnosti, k nimž je sám povinen. Pro další úvahy je vhodné připomenout, že podle § 8 odst. 3 ZKV (ve znění účinném do 31. 12. 2007), mohl správce konkursní podstaty činnosti, k nimž byl povinen, zadat třetím osobám na účet konkursní podstaty jen se souhlasem věřitelského výboru.

18. Z uvedeného je zřejmé, že oproti § 8 odst. 3 ZKV je úprava obsažená v § 39 odst. 2 a 3 insolvenčního zákona zevrubnější. Ustanovení § 39 insolvenčního zákona totiž rozlišuje mezi běžnou činností insolvenčního správce (odstavec 2) a specializovanou činností jiných osob (odstavec 3) nutnou pro zdárný průběh insolvenčního řízení. Dikci § 8 odst. 3 poslední věty ZKV (rozšířené o souhlas insolvenčního soudu) odpovídá pouze § 39 odst. 2 insolvenčního zákona, kdežto § 39 odst. 3 insolvenčního zákona vypovídá o jiném režimu pro úhradu nákladů insolvenčního správce spojených s využitím právních, ekonomických a jiných specializovaných odborníků z majetkové podstaty.

19. Nejvyšší soud pak nemá pochyb o tom, že zpeněžení majetku podstaty prodejem mimo dražbu (§ 289 odst. 1 insolvenčního zákona), včetně jeho inzerce, je činností, k níž je insolvenční správce povinen ve smyslu § 39 odst. 2 insolvenčního zákona. Zadání splnění této činnosti jiným osobám na účet majetkové podstaty může insolvenční správce jen se souhlasem insolvenčního soudu a věřitelského výboru.

20. Dovolatel má pravdu v tom, že s ohledem na specifický charakter zboží mu nelze vyčítat, že využil inzerci v celorepublikovém deníku. K jeho tíži však jde, že si k této činnosti neopatřil souhlas insolvenčního soudu. Řečené platí tím více, že šlo o inzerci opakovanou (ve čtyřech termínech).

21. Lze tedy shrnout, že neměl-li dovolatel souhlas insolvenčního soudu, který v tomto insolvenčním řízení vykonává působnost věřitelského výboru (§ 66 odst. 1 insolvenčního zákona), s náklady na inzerci majetku dlužníka určeného ke zpeněžení v Hospodářských novinách (42 208 Kč), nelze tyto náklady hradit z majetkové podstaty a dovolatel je nese ze své odměny. Srov. v obdobných souvislostech usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 1. 2010, sp. zn. [29 Cdo 66/2007](#), uveřejněné v

časopise Soudní judikatura číslo 8, ročník 2011, pod číslem 119 (vykládající § 8 odst. 3 poslední věty ZKV).

22. Dovolatel dále namítá, že skladové zásoby kosmetiky a pneumatik byly obtížně ocenitelným majetkem, a proto při zadání znaleckých posudků na jejich ocenění postupoval podle § 219 odst. 3 insolvenčního zákona.

23. Ve výše označené důvodové zprávě se k § 219 uvádí, že: „Osнова upravuje i ocenění hodnot pojatých do soupisu (§ 219), včetně povinného ohodnocení zajištění znalcem, a řeší v této souvislosti pochybnosti, které existovaly ohledně vztahu tohoto ocenění a účetnictví dlužníka. Z ustanovení § 46 odst. 2 a 3 návrhu plyne, že povinnost provést znalecké ocenění podle § 216 odst. 2' (správně § 219 odst. 2 ') návrhu může (pakliže si tuto otázku vyhradí) namísto věřitelského výboru uložit insolvenčnímu správci schůze věřitelů. Touto úpravou též není dotčen postup podle § 153 a násl. osnovy.“

24. Odborná literatura se k vzájemnému vztahu § 39 a § 219 insolvenčního zákona nevyslovuje.

25. S přihlédnutím k potřebě zachování smyslu a účelu obou zkoumaných ustanovení je dle Nejvyššího soudu nicméně zjevné, že v rozsahu, v němž se obě normy překrývají, má aplikace § 219 insolvenčního zákona přednost před aplikací § 39 odst. 3 insolvenčního zákona.

26. Jinak řečeno, jde-li o obtížně ocenitelný majetek, jehož ocenění pro účely soupisu zadá insolvenční správce znalci bez žádosti věřitelského výboru, aniž by takovému postupu bránily skutečnosti uvedené v § 219 odst. 3 části věty za středníkem, lze takto vzniklý náklad na znalečném hradit z majetkové podstaty bez dalšího zkoumání účelnosti využití znalce a bez předchozího souhlasu věřitelského výboru ve smyslu § 39 odst. 3 insolvenčního zákona. Jde-li (naopak) o obtížně ocenitelný majetek, jehož ocenění pro účely soupisu zadá insolvenční správce znalci bez žádosti věřitelského výboru, ačkoli lze důvodně předpokládat, že náklady na ocenění majetku znalcem budou vyšší než přínos pro majetkovou podstatu získaný tímto způsobem jeho ocenění, lze takto vzniklý náklad na znalečném hradit z majetkové podstaty jen při splnění podmínek uvedených v § 39 odst. 3 insolvenčního zákona.

27. Dovolatel dovozoval souladnost svého postupu s § 219 odst. 3 insolvenčního zákona již v odvolání. Odvolací soud se nicméně tím, zda skladové zásoby kosmetiky a pneumatik představují obtížně ocenitelný majetek (§ 219 odst. 3 věta před středníkem insolvenčního zákona), ani tím, zda zadání jejich ocenění bez žádosti věřitelského výboru nebránil důvodný předpoklad, že náklady na ocenění znalcem budou vyšší než přínos pro majetkovou podstatu získaný tímto způsobem jeho ocenění (§ 219 odst. 3 věta za středníkem insolvenčního zákona), nezabýval. K této otázce se nevztahují skutkové ani právní závěry odvolacího soudu, ačkoli ten v napadeném rozhodnutí současně přitakává insolvenčnímu soudu co do „rozsahu a náročnosti oceňování kosmetického zboží“ a „zjevně obtížné prodejnosti tohoto typu zboží“. To vedlo k nesprávnému (jelikož v rozhodných souvislostech neúplnému) právnímu posouzení věci, na němž rozhodnutí odvolacího soudu spočívá a které bylo dovoláním zpochybněno.

28. Z výše uvedených důvodů Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 věta první o. s. ř.).

29. Nejvyšší soud nepřehlédl, že v průběhu dovolacího řízení insolvenční soud usnesením ze dne 14. 5. 2019 rozhodl o rozvrhu, usnesením ze dne 30. 7. 2019 zrušil konkurs po splnění rozvrhového usnesení a usnesením ze dne 5. 11. 2019 zprostil insolvenčního správce funkce. Dospěje-li odvolací soud k závěru, že jeho rozhodnutí o odvolání v této věci bude mít vliv na výše zmíněná pravomocná

rozhodnutí insolvenčního soudu, odkládá je jako následně vydaná závislá rozhodnutí.

30. Právní názor dovolacího soudu je pro odvolací soud závazný (§ 243g odst. 1 věta první část za středníkem, § 226 odst. 1 o. s. ř.).